בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', ז' ב תשס"ב (19 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **ז' באדר**, הוא **יום הולדתו של משה רבינו** ע"ה בשנת 2368 (1392-, למניינם) **וגם יום פטירתו** בשנת 2488(1272-) בסוף המסע של עם ישראל במדבר ועל סף כניסתנו לארץ הקודש, ארץ-ישראל. בן 120 שנה היה. =**ויעל משה מערבות מואב אל הר נבו ראש הפסגה אשר על-פני יריחו, ויראהו ה' את כל הארץ את הגלעד עד דן. ואת כל נפתלי ואת ארץ אפרים ומנשה ואת כל ארץ יהודה עד הים האחרון. ואת הנגב ואת הכיכר בקעת יריחו עיר התמרים עד צוער. ויאמר ה' אליו, זאת הארץ אשר נשבעתי לאברהם, ליצחק וליעקב לאמור, לזרעך אתננה, הראיתיך בעיניך ושמה לא תעבור. וימת שם משה עבד-ה' בארץ מואב על-פי ה'. ויקבור אותו בגי בארץ מואב...ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה.=** [דברים **ל"ד** 1-6]

מטעם זה, נקבע יום זה בצה"ל כ**יום התייחדות עם זכרם של קדושי צה"ל, שנפלו במערכות ישראל ושמקום קבורתם לא נודע**. במעמד האזכרה וההתייחדות, הנערך ע"י הרבנות הצבאית, משתתפים ראשי מדינה, הרמטכ"ל, אלופי צה"ל אישי ציבור והמשפחות השכולות. אחרי אמירת התפילה המיוחדת ליום ז' אדר מפי רב צבאי, נושא הרב הראשי לצה"ל את דברו על הקשר בין הרועה הנאמן של עם ישראל – משה רבינו – לבין קדושי מערכות ישראל - שמקום קבורתם של זה ושל זה - לא נודע. [יומן צה"ל]

***

<u>לקראת פורים</u> [בעוד 7 ימים!]...

האירועים בפרס ומדי, כפי שהם מסופרים במגילה, נראים לכאורה כמו צירוף מקרים טבעי, ורק במבט כולל נראית ההשגחה האלוקית במלוא עוצמתה. לכן, אף במגילת אסתר עצמה, שמו של הקב"ה אינו מוזכר אף לא פעם אחת, וזה ביטוי סמלי להסתרת הפנים. המגילה [מלשון, 'לגלות'] משמשת גם בשביל השם יתברך "גילוי הסתר". וכך: השמחה שוכנת בקרבנו במשך כל השנה, חבויה היא ונסתרת עקב טרדות הזמן, אך פורצת ויוצאת ממסתורה בימי הפורים.

מנהגים שונים נוספו לחג הפורים במרוצת הדורות. אחד מהם היא **התחפושת**. מדוע מתחפשים בחג הפורים? תשובה אחת לכך נמצאת בדמויות המרכזיות שבמגילת אסתר המוצגות לפנינו כדמות אחת, אם כי בבדיקת אופיין, אפשר להבחין בדמויות אחדות. למעשה, המגילה מציגה מעין תחפושת בדמויות אדם:

אחשורוש – מוצג כתקיף ושתלטן, אך בין השיטין מתגלה כהססן, הזקוק בכל צעד לעצה ממשרתיו, ואין לו יכולת הכרעה עצמית.

המן – הנראה אמיץ וערמומי – מתגלה אצל חז"ל כפחדן, אשר הפיל גורל ליום המלחמה שלו נגד ישראל, והמתין כשנה מלהשמידם, כי חשש מאד שמא ייכשל בתוכניתו.

אסתר – המוצגת במגילה כבת ישראל תמימה, מתגלה בסוף כאשת חיל, שבזכות פקחותה תיכננה ויצרה קנאה ומתח בין המלך להמן, וכך הניאה לידי התרחשות הנס.

"התחפשות" הדמויות במגילה הן סמל, ולזכר הסמל הזה אנו שבים ומתחפשים בכל שנה ושנה אף בימינו. אין ספק, שגם הרצון להוסיף בפורים גם עליזות ושמחה, ולהשתחרר

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', ז' ב תשס"ב (19 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מהמסגרות היום-יומיות ולתת פורקן לחלומות כמוסים, חיזקו את המנהג להתחפש בפורים. {ההמשך, בע"ה, מחר...} [במעגלי החיים]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל